

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

1

Ἔρωσ παρθένιος πόθω
στίλβων καὶ γεγανωμένους.

2

Σφαίρη δηῦτέ με πορφυρέη
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρωσ
νῆνι ποικιλισσομδάλω
Σφαίρη δηῦτέ με πορφυρέη
ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
λέσθου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται
πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

3

Ἠρίστησα μὲν ἱτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόεσσα
βάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδί ἀβρῆ.

4

Ἄρθεις δηῦτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

5

Τίς ἐρασίμην
τρέψας θυμὸν ἐς ἦθην ἡμισοπῶν ὑπ' αὐλῶν
ὀρχεῖται;

6

Ἐκ ποταμοῦ ἵπανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

7

(Ἔρωσ), ὡς μ' εἰσίδων γένειον
ὕποπτόλιον χρυσοφαέννων πτερυγῶν ἀήταις
παραπέτεται.

8

Ἦλιε καλλιλαμπέτη.

9

Λινοπαθῆ πατρίδα ἐπόψομαι.

10

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοὶ κόρη τε λευκόν,
χαρτεσσα δ' οὐκέθ' ἤδη πάρα, γηράλει δ' ὀδόντες

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς διότου χρόνος λείπεται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

5

μέγα, ἀνεδόθησεν, ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε· καὶ προφάσει
λαβόμενος καθήκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας καὶ
ἐξάγει τὸν βέλτιστον τέττιγα μῆδ' ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶν-
τα. Ἡ δὲ ἤδετο ἰδοῦσα καὶ ἐφίλησε λαβοῦσα καὶ αὐθις
ἐπέβαλε τῇ κόλπῃ λαλοῦντα.

Μετὰ δὲ (...) λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην πρὸς τῆς
Νύμφας ἀγαθοῦσα, εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαθοῦσα. Καὶ
αὐτὴ τότε πρῶτον Δάφνιδος ὄρωντος ἐλούσατο τὸ σῆ-
μα, λευκὸν καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους καὶ οὐδὲν λου-
τροῦν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνητε τε συλλέξαντες,
ὡσα ἄνητε τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλμα-
τα καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτη-

Ἄιδεω γὰρ ἐστὶ δεινὸς μυχός, ἀργαλή δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναδῆναι.

11

Ἄπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πένων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

12

Ἄγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσεσσι
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

13

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν .

14

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους, ἐνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

15

Ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
πατάγω τε κάλαητῶ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
μελετώμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμοις.

16

Ἄλλὰ πρόπινε
ραδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

17

Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἠνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

18

Κλυθὶ μευ γέροντος, εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

19

Κνίζει τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην .

20

Ἔρῳ δηῦτε κοῦκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κού μαίνομαι.

σαν ἀνάθημα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες ἐπεσκόπουσαν τὰς
αἴγας καὶ τὰ πρόβατα· τὰ δὲ πάντα κατέκειτο μῆτε
νεμόμενα μῆτε βληχώμενα, ἀλλ', οἴμαι, τὸν Δάφνιν
καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. Ἐπειδὴ γοῦν
ὀφθέντες καὶ ἐδόθησαν τὸ σύννηθες καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν
(ποιμνία) ἀναστάντα ἐνέμετο, αἱ δὲ αἴγες ἐσκήρτην
φριμασσόμεναι, καθάπερ ἠδόμεναι σωτηρία συνήθους
αἰπόλου. Οὐ μὴν ὁ Δάφνις χαιρεῖν ἔπειθε τὴν ψυχὴν,
ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνήν καὶ τὸ πρότερον λαυθάνον
κάλλος ἐκκεκαλυμμένον. Ἦλγει τὴν καρδίαν ὡς ἐσθια-
μένην ὑπὸ φαριμάκων· καὶ αὐτῇ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν
λάβρον ἐξέπνει καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτόν, ποτὲ
δὲ ἐπέλειπε καθάπερ ἐκδυπανηθὲν ἐν ταῖς προτέροις
ἐπιδρομαῖς.